

Scénář - Blanka Göthová

Ukázka 1

Po tom srpnu, to byl šok. Já jsem jezdila vlakem do Jihlavy, tak mamka mě budila a říkala: "Vstávej, honem vstávej, napadli nás Rusáci."

A: Když bylo Blance Göthové okolo dvaceti let, docházelo v šedesátých letech k postupnému uvolňování poměrů v tehdejší Československu. A jak na to Blanka Göthová vzpomíná?

Ukázka 2:

Nádher..., náramně... Já na to pořád vzpomínám, že to vlastně byly nejkrásnější léta. Jo, prostě došlo k uvolnění ve všech oblastech, co se týče hudby, divadla, všechno... Prostě všechno to najednou bylo takový úplně jiný. My jsme si mysleli, že to bude pokračovat. Najednou tady se objevovaly třeba věci ze západu, jo, a mohlo se tak jako docela říkat, co jsme nemohli přetím. Prostě... Já vždycky říkám, že jsem zakotvená v šedesátech letech, protože to byly báječný léta.

B: Uvolňování poměrů se projevilo také v jejím zaměstnání. Po střední škole nastoupila do místního kulturního střediska v Jihlavě. Zde měla za úkol pomáhat s organizováním kulturních akcí v okolí.

Ukázka 3:

My jsme teda spadaly pod okresní národní výbor tenkrát. Ale tam taky došlo k uvolnění, takže náš ředitel, to byl takovej svérázný člověk, tak když si ho pozvali na koberec, tak on jim řekl, že jsou šašci počmáraní a... a prošlo mu to. Tenkrát v každé obci byla škola. A tam byl vždycky buď učitel nebo ředitel a ti dělali kulturu na tý obci. Tak my jsme jim prostě pomáhali, tenkrát. To bylo fajn.

A: Ačkoliv na šedesátá léta Blanka Göthová vzpomíná ráda, některé chvíle tak příjemné nebyly. Nejsilnější zážitek následoval brzy po invazi vojsk Varšavské smlouvy v srpnu roku 1968, které ukončily naděje národa na svobodnější život. Vojáci v ulicích, panika...

Ukázka 4:

Přišla jsem do práce, tam byl zmatek, to bylo hrozný. No a tak teď se vyráběly různé letáky a psaly se nápisy a lidi na náměstí v Jihlavě se shromažďovali. My jsme teda vyráběli letáky a potom jsme jeli jako na Brtnici tady a v těch lesích, tam byli Rusáci. A my jak jsme měli ty letáky, z toho auta jsme je rozhazovali. No a samozřejmě byli najednou za náma. Ted' nás prostě dotlačili do Přiseky před školu a tam jsme museli vystoupit z auta. A teď oni nám začali vyhrožovat, že nás zastřelí i s celou rodinou.

B: I přes její nepřilíš dobrou ruštinu se Blance Göthové podařilo z této situace vymluvit a zachránit život sobě i svým blízkým.

A: Po okupaci se moc komunistického režimu znovu upevňovala. A to pro mnoho lidí znamenalo komplikace v osobním i pracovním životě.

Ukázka 5:

Když přišel ten šedesátej devátej rok, tak my jsme museli chodit na takový pohovory na okres, jestli jsme to nějak nepochopili špatně a jestli tam můžem dál pracovat. A ještě navíc nás pověřili, jako s tou mou kolegyní, s tou Lídou, jsme museli jezdit po vesnicích a kontrolovat kroniky obecní, co tam píšou o tom osmašedesátým roce. A když tam bylo prostě něco špatnýho, tak jakoby to z toho měli z toho dát pryč. My jsme prostě... se na to vykašlali. My jsme řekli, že tam nic závadnýho není a po nás už to nikdo nekontroloval.

B: Tuto zvláštní životní kapitolu na kulturním středisku ukončilo narození prvního syna. Po mateřské dovolené se již do práce v Jihlavě nevrátila. I během těžkých okamžiků v jejím životě nacházela radost ve hraní ochotnického divadla, kde působí dodnes. Mladým lidem by vzkázala, aby hodně cestovali a užívali si svobody.